

ΑΝΑΡΤΗΤΕΑ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 7

Αθήνα, 17 / 02 / 2016

Αρ. πρωτ. ΔΝΣβ/ 79518/ Φ.ΕΓΚΥΚΛ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΥΠΟΔΟΜΩΝ,
ΜΕΤΑΦΟΡΩΝ ΚΑΙ ΔΙΚΤΥΩΝ
ΓΕΝ. ΓΡΑΜ. ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ
ΓΕΝ. Δ/ΝΣΗ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗΣ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗΣ
Δ/ΝΣΗ ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΟΥ ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΥ &
ΚΑΛΗΣ ΝΟΜΟΘΕΤΗΣΗΣ
ΤΜΗΜΑ :β'

ΠΡΟΣ: ΠΙΝΑΚΑΣ ΑΠΟΔΕΚΤΩΝ

Ταχ. Δ/ση :Χαρ. Τρικούπη 182
Ταχ. Κώδ :101 78
Πληροφορίες :Μ. Κανελλοπούλου
Τηλέφωνο :2131523524
ΦΑΞ :2106438662

ΘΕΜΑ : Ενημέρωση σχετικά με την υπ' αριθμ. 1293/2015 απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας.

Σας αποστέλλουμε για ενημέρωση την υπ' αριθμ. 1293/2015 απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας (Α' Τμήματος) με την οποία, έγινε δεκτό ότι στις περιπτώσεις εκδίκασης διαφορών ουσίας ενώπιον Διοικητικών Δικαστηρίων (όπως οι αγωγές αποζημίωσης εξαιτίας τροχαίων ατυχημάτων) οι ισχυρισμοί του εναγομένου Δημοσίου, μπορούν να προβληθούν μόνο με την έκθεση απόψεων και όχι μεταγενέστερα με υπόμνημα.

Συνεπώς θα πρέπει σε παρόμοιες περιπτώσεις οι αρμόδιοι υπάλληλοι να συνεργάζονται εγκαίρως και πριν την αποστολή των απόψεών τους στα Διοικητικά Δικαστήρια με τους χειριστές των οικείων υποθέσεων στο Γραφείο Νομικού Συμβούλου.

Της εγκυκλίου αυτής παρακαλούμε να λάβουν γνώση, όλοι οι αρμόδιοι υπάλληλοι και να αναρτηθεί στην ιστοσελίδα της Γ.Γ.Υ. (www.ggde.gr), καθώς και στην αντίστοιχη σελίδα του Προγράμματος «ΔΙΑΥΓΕΙΑ» για ενημέρωση παντός ενδιαφερομένου.

Συνημμένα :

Την υπ' αριθμ. 1293/2015 απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας

Κοινοποίηση:

- 1.Γρ. κ. Υπουργού
- 2.Γρ. κ. Γεν. Γραμματέα Υποδομών
- 3.Γρ. κ.κ. Γεν. Δ/ντών της Γενικής Γραμματείας Υποδομών
- 4.Δ/ση Ανάπτυξης, Συντήρησης και Λειτουργίας Εφαρμογών (με e-mail για Ενημέρωση της ιστοσελίδας)

Ο ΓΕΝΙΚΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΕΔΕΣ

Εσωτερική διανομή:

Δ/ση ΔΝΣ (5)

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ
ΝΟΜΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Αθήνα 16-12-2015

Αριθμ. πρωτ.: 232- 3179/100001

Γραφείο Νομικού Συμβούλου στη Γενική
Γραμματεία Υποδομών του Υπουργείου
Υποδομών, Μεταφορών & Δικτύων

Αρμόδιος:

Τηλέφωνο: 210 6435815

FAX: 210 6435815

,Ταχ. Δ/ση: Χ. Τρικούπη 182

Τ.Κ. 11472 ΑΘΗΝΑ

e-mail: gns@ggde.gr

ΠΡΟΣ: Δ/ση Νομοθετικού

Συντονισμού και Καλής Νομοθέτησης

της Γ.Γ.Υ.

ΘΕΜΑ: Αποστέλλεται απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας προς
ενημέρωση των υπηρεσιών της Γ.Γ.Υ.

Σας αποστέλλουμε την υπ' αριθμ. 1293/2015 απόφαση του Συμβουλίου
της Επικρατείας (Α' Τμήματος), με την οποία, καθ' ερμηνεία των διατάξεων των
άρθρων 129 και 138 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας, γίνεται δεκτό *ότι επί
αγωγής υποζημιώσεως αυτοτελείς ισχυρισμοί του εναγομένου Δημοσίου, όπως ο
ισχυρισμός περί συντρέχοντος πταίσματος του ενάγοντος κατά το άρθρο 300 ΑΚ
(βλ. σχετικά για ένσταση συνυπαπότητας ΑΠ 423/1985 Ολομ., 1115/1986
Ολομ., 763/2000), μπορούν να προβληθούν μόνο με την έκθεση απόψεων στην
πρωτοδικία που ορίζεται από τις προαναφερθείσες διατάξεις και όχι με υπόμνημα,
με το οποίο μπορεί να γίνει μόνο ανάπτυξη ήδη προβληθέντων ισχυρισμών (πρβ.
ΣτΕ 1597/2001 και ΣτΕ 3725/1992, 3449/1994 Γμ., 385/1996, 478/1998, 662,
2252/1999, 3981/2000, 4491/2001)* και παρακαλούμε για την άμεση ενημέρωσή
του συνόλου των υπηρεσιών της Γ.Γ.Υ., προκειμένου επί διαφορών ουσίας

ενώπιον των Διοικητικών Δικαστηρίων να συνεργάζονται εγκαίρως και προ της αποστολής των απόψεών τους προς τα εν λόγω Δικαστήρια με τους συναδέλφους – χειριστές των οικείων υποθέσεων, ώστε να είναι κατά το σημείο αυτό πλήρεις οι εκθέσεις με τις απόψεις της Διοικήσεως.

Η ΝΟΜΙΚΟΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΕΥΓΕΝΙΑ ΒΕΛΩΝΗ

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ Α΄

ΑΠΟΦΑΣΗ 1293/2015

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ

ΝΟΜΟΤΕΛΕΙΑ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ (ΔΕΛΤΙΟ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑΣ) ΕΤΟΣ: 2015 ΣΕΛ.: 841

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 14 Οκτωβρίου 2013, με την εξής σύνθεση: Αν. Γκότσης, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρεύων, σε αναλήρωση του Προέδρου του Τμήματος, που είχε κώλυμα, Δ. Μαρινάκης, Π. Μπραϊμη, Σύμβουλοι, Κ. Κονιδουσιώτου, Στ. Κτιστάκη, Πάρεδροι. Γραμματέας η Μ. Βλασερού.

Για να δικάσει την από 28 Ιουνίου 2007 αίτηση:

του Ελληνικού Δημοσίου, το οποίο παρέστη με τον Κωνσταντίνο Κυριόπουλο, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους,

κατά της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία ..., η οποία παρέστη με τον δικηγόρο Γεώργιο Γώγο (Λ.Μ. 2871 Δ.Σ. Θεσ/νίκης), που τον διόρισε με πληρεξούσιο.

Με την αίτηση αυτή το αναιρεσίον Ελληνικό Δημόσιο επιδιώκει να αναρθεί η υπ' αριθμ. 2920/2006 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Θεσσαλονίκης.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως της εισηγήτριας, Συμβούλου Π. Μπραϊμη.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον αντιπρόσωπο του αναιρεσίοντος Ελληνικού Δημοσίου, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους αναρρέσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η αίτηση και τον πληρεξούσιο της αναρρεσίβλητης εταιρείας, ο οποίος ζήτησε την απόρριψή της.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου και

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα

Σκέφθηκε κατά το Νόμο

1. Επειδή, με την κρινόμενη αίτηση, η οποία ασκείται κατά το νόμο χωρίς καταβολή παραβόλου, ζητείται η αναίρεση της 2920/2006 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Θεσσαλονίκης, με την οποία, αφού συνεδικάστηκαν αντίθετες εφέσεις των διαδίκων, απορρίφθηκε η έφεση του αναιρεσίοντος Δημοσίου, έγινε δεκτή η έφεση της αναρρεσίβλητης εταιρείας, εξαφανίστηκε εν μέρει η 156/2003 απόφαση του Διοικητικού Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, δικάστηκε η αγωγή κατά το μέρος που ασκήθηκε από την αναρρεσίβλητη εταιρεία, έγινε εν μέρει δεκτή και υποχρεώθηκε το αναιρεσίον Δημόσιο να της καταβάλει, νομιμοτόκως από την εκδίκαση της αγωγής, το ποσό των 7.850,33 ευρώ ως αποζημίωση, κατ' άρθρο 105 ΕιρΝΑΚ, για τη ζημία που υπέστη από τη σύγκρουση επιβατικού αυτοκινήτου της με υπηρειακό

αυτοκίνητο της Διευθύνσεως Αναδασώσεων της Περιφέρειας Κεντρικής Μακεδονίας, οδηγούμενο από πρόσωπο ενταγμένο στην υπηρεσία της.

2. Επειδή, στο άρθρο 129 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας, που κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 2717/1999 (Α' 97), όπως το άρθρο αυτό ίσχυε κατά το κρίσιμο χρονικό διάστημα πριν την αντικατάστασή του με το άρθρο 29 του ν. 3900/2010 (Α' 213), οριζόταν ότι: «1. Το Δημόσιο και το νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου προς τα οποία γίνονται οι κατά το προηγούμενο άρθρο επιδόσεις, έχουν υποχρέωση να αποστέλλουν στο δικαστήριο τον, κατά το άρθρο 149, διοικητικό φάκελο, με αναλυτική έκθεση απόψεων για τη διαφορά και, ειδικότερα, για τους προβαλλόμενους νομικούς και πραγματικούς ισχυρισμούς. 2. Η έκθεση με τον κατά την προηγούμενη παράγραφο διοικητικό φάκελο διαβιβάζεται στο δικαστήριο είκοσι (20) τουλάχιστον ημέρες πριν από τη δικάσιμο. Σε περίπτωση μη τήρησης της προθεσμίας αυτής, η αναβολή της συζήτησης είναι υποχρεωτική αν το ζητήσει εκείνος που έχει ασκήσει το ένδικο βοήθημα ή που έχει ασκήσει παρέμβαση. 3. ...».

Παραιτέρω, στην παρ. 1 του άρθρου 138 του ίδιου Κώδικα ορίζεται ότι:

«Υπομνήματα των διαδίκων, για την ανάπτυξη των ισχυρισμών τους, κατατίθενται στη γραμματεία του αργότερο τρεις (3) εργάσιμες ημέρες μετά τη συζήτηση. Μέσα σε προθεσμία τριών (3) εργάσιμων ημερών από τη λήξη της παραπάνω προθεσμίας ο αντίδικος εκείνος που κατέθεσε το υπόμνημα μπορεί, με δικό του υπόμνημα, να αντικρούσει τις απόψεις που αναπτύχθηκαν με το υπόμνημα του αντιδίκου του».

3. Επειδή, από τις ανωτέρω διατάξεις των άρθρων 129 και 138 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας συνάγεται ότι **επί αγωγής αποζημίωσης** αυτοτελείς ισχυρισμοί του εναγομένου Δημοσίου ή ν.π.δ.δ., όπως ο ισχυρισμός περί συντρέχοντος πταίσματος του ενάγοντος κατά το άρθρο 300 ΑΚ (βλ. σχετικά για ένσταση συνυπατιότητας ΑΠ 423/1985 Ολομ., 1115/1986 Ολομ., 763/2000), μπορούν να προβληθούν μόνο με την έκθεση απόψεων στην προθεσμία που ορίζεται από τις προαναφερθείσες διατάξεις και όχι με υπόμνημα, διότι, κατά τις διατάξεις του άρθρου 138 ΚΔΔ, με το υπόμνημα μπορεί να γίνει μόνο ανάπτυξη ήδη προβληθέντων ισχυρισμών (πρβ. ΣτΕ 1597/2001 και ΣτΕ 3725/1992, 3449/1994 7μ., 385/1996, 478/1998, 662, 2252/1999, 3981/2000, 4491/2001).

4. Επειδή, με την αναρρισιβαλλόμενη απόφαση έγιναν δεκτά τα ακόλουθα: Στις 23.12.1997 και περί ώρα 14:00 ο ... πρόεδρος και διευθύνων σύμβουλος της αναρρισιβλήτης εταιρείας, οδήγησε το με αριθμό κυκλοφορίας ΝΒΚ-... Ι.Χ. επιβατικό αυτοκίνητο, ιδιοκτησίας της τελευταίας, κινούμενος επί της αγροτικής οδού που οδηγεί από τις βιομηχανικές εγκαταστάσεις αυτής προς την κατοικία του. Η ανώνυμη αυτή αγροτική οδός διασυνδέεται με την Εθνική Οδό (Ε.Ο.) Θεσσαλονίκης - Σερρών στο ύψος του 22ου χιλιόμετρου αυτής. Επί της αγροτικής οδού και πριν από τη συμβολή της με την Ε.Ο. είναι τοποθετημένες κατά τη σειρά και την κατεύθυνση των οχημάτων που κινούνται προς το Δήμο Ασσήρου, όπου εδρεύει η αναρρισιβλήτη εταιρεία, ρυθμιστικές της κυκλοφορίας πινακίδες και, συγκεκριμένα, Ρ-1 περί υποχρεωτικής παραχώρησης προτεραιότητας στα οχήματα που κινούνται στην Ε.Ο. και Ρ-2 περί υποχρεωτικής διακοπής της πορείας των

οχημάτων πριν από την είσοδό τους στον ισόπεδο αυτό κόμβο (STOIF). Επί της Ε.Ο. και πριν από τη διασταύρωσή της με την ανωτέρω αγροτική οδό είναι τοποθετημένες στην κατεύθυνση των οχημάτων που κινούνται προς τη Θεσσαλονίκη πινακίδες Κ-16 περί κινδύνου λόγω συχνής κίνησης παιδιών (σχολεία, γήπεδα κλπ.), Κ-18 περί κινδύνου από τη διέλευση οικιστών ζώων και Ρ-32 περί περιορισμού της μέγιστης ταχύτητας στα 50 χιλιόμετρα ανά ώρα. Η προαναφερόμενη Ε.Ο. είναι διτλής κατεύθυνσης με μια λωρίδα ανά ρεύμα κυκλοφορίας πλην του σημείου όπου διασταυρώνεται με την αγροτική οδό, όπου υπάρχει και άλλη λωρίδα προυφιστάμενη για την προς Θεσσαλονίκη κίνηση των οχημάτων τα οποία πρόκειται να εξέλθουν από την Ε.Ο. από αριστερά. Η οδός αυτή, της οποίας το οδόστρωμα και τα ερξίσματα έχουν πλάτος 12 μέτρων και 1 μέτρου αντιστοίχως, είναι ευθεία σε μήκος 100 μέτρων, κατά την ανωτέρα δε ημέρα και ώρα η ορατότητα δεν περιοριζόταν από κάποιο εμπόδιο, η κατάσταση του ασφαλτοτάπητα ήταν καλή λόγω της ξηρότητας του και η κυκλοφορία των οχημάτων μικρή. Ο Απ. ... μείωσε με την ταχύτητα του Ι.Χ.Ε. αυτοκινήτου του πριν από τη διασταύρωση, όμως δεν διέκρινε την πορεία του, όπως μπορούσε και όφειλε να πράξει ενόψει των πινακίδων Ρ-1 και Ρ-2 που βρίσκονταν στην κατεύθυνσή του, αλλά εισήλθε σ' αυτήν κινούμενος με μικρή ταχύτητα και διέσχισε καθέτως την Ε.Ο., υπολαμβάνοντας ότι κανένα όχημα δεν κινείτο στο ρεύμα της οδού αυτής προς Θεσσαλονίκη. Όμως, προς την κατεύθυνση αυτή, περί το μέσον και πλησίον του δεξιού άκρου του οδοστρώματός, κινείτο την ίδια ημέρα και ώρα με ταχύτητα άνω των 80 χιλιομέτρων την ώρα το με αριθμό κυκλοφορίας ΚΥ-... αυτοκίνητο της Διευθύνσεως Αναδασώσεων της Περιφέρειας Κεντρικής Μακεδονίας, με οδηγό τον, τελούντα σε διατεταγμένη υπηρεσία, υπάλληλο ..., το οποίο, παρά την τροχοπέδηση –της οκείας τα ίχνη εκτείνονται σε μήκος 47 μέτρων–, επέπεσε με σφοδρότητα με το εμπρόσθιο μέρος του επί της αριστερής πλευράς του Ι.Χ.Ε. αυτοκινήτου και, ειδικότερα, στο μεσίο και οπίσθιο τμήμα αυτού, γεγονός που είχε ως αποτέλεσμα το τελευταίο αυτοκίνητο, λόγω της αθρόωσης που δέχθηκε, να παρεκκλίνει της πορείας του διαγωνίως προς τα δεξιά και να προσκρούσει με τη δεξιά του πλευρά στην πινακίδα Ρ-52, η οποία είναι τοποθετημένη επί της διαχωριστικής νησίδας που βρίσκεται στο απέναντι μέρος της διασταύρωσης. Από τη σύγκρουση αφενός προκλήθηκαν στο Ι.Χ.Ε. αυτοκίνητο εκτεταμένες υλικές ζημιές, το ύψος των οποίων κατέστησε την επισκευή του (όπως δεν αμφισβητήθηκε) οικονομικώς ασύμφορη, αφετέρου τραυματίστηκαν ο Ν. ..., δύο επιβάτες του υπηρεσιακού αυτοκινήτου και ο Απ. ..., ο οποίος υπέστη κάκωση στο τριχωτό της κεφαλής, θλαστικό τραύμα στην αριστερή κροταφική χώρα και κάταγμα στην πέμπτη αριστερή πλευρά, νοσηλευθείς στο Περιφερειακό Γενικό Νοσοκομείο Θεσσαλονίκης «ΑΧΕΠΑ» κατά το χρονικό διάστημα από 23 έως 29 Δεκεμβρίου 1997. Στη συνέχεια, ο Απ. ... και η αναρρεσίβλητη εταιρεία άσκησαν στις 24.8.1998 κινή αγωγή ενώπιον του Τριμελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, ζητώντας να υποχρεωθεί το Ελληνικό Λημόσιο να καταβάλει στον πρώτο 5.000.000 δραχμές ως χρηματική ικανοποίηση λόγω της ηθικής βλάβης που υπέστη από τον τραυματισμό και τη ψυχική δοκιμασία της συγκρούσεως, στη δε δεύτερη 3.050.000 δραχμές, ποσό στο οποίο ανέρχεται η αγοραία αξία του αυτοκινήτου της κατά το χρόνο του ατυχήματος (3.000.000 δραχμές) και η αμοιβή (50.000 δραχμές) που

κατέβαλε για την ιδιωτική πραγματογνωμοσύνη που διενήργησε για τη διαπίστωση του ασύμφορου επισκευής των προξενηθεισών ζημιών. Η εκδίκαση της αγωγής έλαβε χώρα στις 20.12.1999, το δε Δημόσιο με υπόμνημα που κατέθεσε στις 23.12.1999 προέβαλε τον ισχυρισμό της αποκλειστικής υπαιτιότητας του Απ. ..., άλλως της συνυπαιτιότητας αυτού στην επίλυση του ατυχήματος σε ποσοστό τουλάχιστον 95%. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο με την 2607/2001 απόφαση του έκρινε ότι το τροχαίο ατύχημα οφειλόταν σε υπαιτιότητα αμοιτέρων των οδηγών, προσδιόρισε τα ποσοστά συνυπαιτιότητας των Απ. ... και Ν. ... σε 80% και 20% αντιστοίχως και ανέβηλε περαιτέρω την έκδοση της οριστικής απόφασεως, προκειμένου να συμπληρωθούν τα στοιχεία τα σχετικά με την εν γένει κατάσταση του αυτοκινήτου κατά το χρόνο της συγκρούσεως, ώστε να προσδιοριστεί η αγοραία αξία του. Ακολούθως, το πρωτοδικείο με την 156/2003 οριστική του απόφαση, στηριζόμενο στα ως άνω ποσοστά συνυπαιτιότητας, δέχθηκε εν μέρει την αγωγή και υποχρέωσε το Δημόσιο να καταβάλει στον Απ. ... 100.000 δραχμές (293,47 ευρώ) ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, στη δε αναιρεσιβλήτη εταιρεία 625.000 δραχμές (1.834,18 ευρώ), ποσό που αποτελεί μέρος της κατά το χρόνο της συγκρούσεως αγοραίας αξίας του αυτοκινήτου της, το σύνολο της οποίας υπολόγισε σε 2.625.000 δραχμές. Κατά της τελευταίας αποφάσεως ασκήθηκαν αντίθετες εφέσεις των διαδικιών. Το Ελληνικό Δημόσιο προέβαλε ότι αποκλειστικός υπαίτιος της συγκρούσεως ήταν ο Απ. ..., ότι η εμπορική αξία του αυτοκινήτου της αναιρεσιβλήτης εταιρείας δεν υπερέβαινε το ποσό των 1.500.000 - 2.000.000 δραχμών και ότι δεν έπρεπε να επιδικαστεί αποζημίωση λόγω ηθικής βλάβης στον Απ. ..., καθώς αυτός δεν υπέστη τέτοια βλάβη. Η αναιρεσιβλήτη εταιρεία υπαστήριξε ότι η ένσταση συνυπαιτιότητας προβλήθηκε απαράδεκτως με το υπόμνημα του Δημοσίου μετά την πρώτη συζήτηση της υποθέσεως, ότι αποκλειστικός υπαίτιος του ατυχήματος ήταν ο οδηγός του κρατικού αυτοκινήτου και ότι η εμπορική αξία του αυτοκινήτου της αναιρεσιβλήτης ανερχόταν κατά το χρόνο της συγκρούσεως σε 3.000.000 δραχμές. Το διοικητικό εφετείο με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφασή του, συνεκδικάζοντας τις ως άνω εφέσεις, απέρριψε ως αβάσιμη την έφεση του Δημοσίου. Περαιτέρω, το δικάσαν δικαστήριο, ερμηνεύοντας τις διατάξεις των άρθρων 129 και 138 του ΚΑΔ, έκρινε ότι επί αγωγής αποζημιώσεως η εκ μέρους του Δημοσίου ένσταση συνυπαιτιότητας του ζημιωθέντος κατ' άρθρο 300 του Αστικού Κώδικα μπορεί να προβληθεί παραδικώς μόνο με την έκθεση των απόψεών του ή με υπόμνημα πριν από τη συζήτηση της υποθέσεως στο διοικητικό πρωτοδικείο όχι όμως με το υπόμνημα που κατατίθεται εκ των υστέρων, δηλαδή μέσα στην προβλεπόμενη τριήμερη προθεσμία μετά την εκδίκαση της υποθέσεως. Ακολούθως, το διοικητικό εφετείο έκρινε ότι η ένσταση (ισχυρισμός) περί συνυπαιτιότητας του Απ. ... στην πρόκληση του ατυχήματος, που προέβαλε το Δημόσιο πρωτοδικώς με το υπόμνημα μετά την εκδίκαση της υποθέσεως, έπρεπε να απορριφθεί ως απαράδεκτη, ο ισχυρισμός δε του Δημοσίου περί αποκλειστικής υπαιτιότητας του οδηγού αυτού δεν μπορούσε να θεωρηθεί ότι περιείχε και την παραπάνω ένσταση. Με τις σκέψεις αυτές το διοικητικό εφετείο έκανε δεκτό το λόγο εφέσεως της αναιρεσιβλήτης εταιρείας περί απαράδεκτης προβολής το πρώτον με το υπόμνημα του Δημοσίου μετά τη συζήτηση της υποθέσεως πρωτοδικώς του ως άνω ισχυρισμού περί

συνυπαίτιότητας του οδηγού της και εξοφάνισε την πρωτόδικη απόφαση. Δικάζοντας δε την αγωγή κατά το μέρος που είχε ασκηθεί από την αναιρεσίβλητη εταιρεία, την έκανε εν μέρει δεκτή και επιδίκασε σ' αυτήν, νομιμοτάτως από την επίδοση της αγωγής, ολόκληρο το ποσό των 2.675.000 δραχμών ή 7.850,33 ευρώ, στο οποίο ανερχόταν η εμπορική αξία του αυτοκινήτου της κατά το χρόνο του ατυχήματος.

5. Επειδή, η ως άνω κρίση του διοικητικού οφεικόυ, ότι απαραδέκτως το αναγόμενο Δημόσιο προέβαλε πρωτόδικως τον ισχυρισμό περί συνυπαίτιότητας του Λπ. ... με το προαναφερόμενο υπόμνημά του είναι **ορθή**, αν και με εν μέρει διαφορετική αιτιολογία, κατά τα ήδη εκτεθέντα στη σκέψη 3 και, συνεπώς, ο περί του ανωθέντου προβαλλόμενος μόνος λόγος αναιρέσεως είναι απορριπτός ως αβάσιμος.

Λια ταύτα

Απορρίπτει την αίτηση.

Επιβάλλει στο αναιρεσιόνο Δημόσιο τη δικαστική δαπάνη της αναιρεσίβλητης εταιρείας που ανέρχεται σε τετρακόσια εξήντα (460) ευρώ.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 17 Οκτωβρίου 2013 και στις 26 Μαρτίου 2015 και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 20ης Απριλίου 2015.

Ο Προεδρεύων Αντιπρόεδρος Η Γραμματέας

Λ. Γκότσης Μ. Βλασερού